

ZVONČEK

LIST'S PODO:
BAMI' ZA:::
SLOVENSKO
MLADINO:::

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1909.

Leto X.

Tilka.

1

Ptička tam samotna poje,
ko večer okrog molči,
skrila se je v vrh visoki:
„Tili, tili, tilili . . .“

O kraljični zlati poje,
ki je v tuje šla strani,
za kraljično zlato toži:
„Tili, tili, tilili . . .“

V gozd stezica gre srebrna,
deklica na nji molči,
srce pesem sluša zlato:
„Tili, tili, tilili . . .“

Deklica pa ptičko vpraša:
„Kaj kraljične res več ni?
Srce jo ljubilo moje —
tili, tili, tilili . . .“

Morda pa se vrne v jutru,
ko pomlad se spet zbudi?
To povej mi, ptička moja,
tili, tili, tilili . . .“

V vrhu veter tam šepeče,
v vrhu ptička žvrgoli,
in večer smehlja se zvezdam:
„Tili, tili, tilili . . .“

V gozd stezica gre srebrna,
deklica na nji molči,
srce pesem sluša zlato:
„Tili, tili, tilili . . .“

2.

Lepó žari se lučca tam,
kjer rožic sanja tihi cvet:
kresnica plava radostna
v ponočni mirni svet.

Pokojno spava hiša tam,
in temna okenca so vsa;
skoz okence pa plavajo
srebrne sanje iz neba.

Na okno temno trka tam
kresnica: „Tilili!“
A mlada Tilka sanja sen,
zaprte njene so oči . . .

Glej, prišla zvezda je z neba
in sedla ji je na rokó;
o pticah zlatih, pticah treh
povest je pravila lepó.

Pa Tilka smeje v sanjah se,
tako ji dobro je zares
kot z zvezdico — sestrico bi
hodila vrh nebes. —

Na temnem okencu — glej, tam
samotna lučca pa žari:
otožna, tiha, žalostna
kresnica tam bedi . . .

Škrjanček smejal se oblaku,
oblaček je žalosten bil,
zaplakal je v žalosti tih
in dežek na zemljo rosil . . .

O, dežek, pohlevni ti dežek,
oblačka otožne solzé,
le pridi na zemljo k nam, dežek,
tu ljubijo rože te vse!

Kot biser v meglici blestel boš,
ko solnce bo šlo za goré;
čudila se bode ti Tilka,
čudile se rože ti vse . . .

3.

Na vrtu boš pravil povesti,
smejaj se še sredi boš rož
in tam na gredici cvetoči
še s Tilko ti skregal se boš.

Ne boj se! — Glej, prišla meglica
iz daljnih bo, sivih daljav,
v srebrnem te plašču ponesla
do sinjih, nebeških višav.

4.

Ptičkam vzel kraljičico
divji je vodnar,
v grad kristalni jo zaprl,
skril jo za vsekdar . . .

Žalostne iskale so
ptice noč in dan,
klicale so, plakale
sred gozdov, poljan.

Dalja širna tiha je
in ves jok zaman;
smeje divji se vodnar,
smeje noč in dan . . .

Čuj me, Tilka, pojdi sem,
pa povem ti to:
Pojdi v vrt zeleni tja,
ko bo solnce vzšlo!

Spleti venec tihih rož,
venec spleti zlat
in na glavo deni ga,
deni ga takrat!

Čujte, ptice ve, pa ne
bojte se nikar!
Ni li to kraljičica,
ki jo vzel vodnar?

Jaz sem rešil jo . . . A zdaj
jo privedem k vam;
v gradu praznem naj vodnar
zdaj rohni le sam!

Živi zdaj kraljičica
v veke naj svetlé,
zlata njena kronica,
zlato nje srce! —

Ni več tožnih ptičic zdaj,
Solznih ni oči,
tam po logu sred poljan
pesem le zveni.

Živi zdaj kraljičica
lepih, mladih lic,
Tilka, ti kraljičica
drobnih, zlatih ptič! . . .

5.

Povprašal bi murna v travi,
kaj poje veselo tako?
A murenček - striček pred mano
bi v hišico skril se temno.

Oj, kos ti gizdavi v grmovju,
kje pesem si zopet to vkral?
A kje je že kos moj gizdavi?
Do daljnih odbežal je dalj.

Počakaj, oblaček srebrni!
Do solčnih goric grem s teboj —
A smeje oblaček se drobni,
sam plava v ponočni pokoj.

Saj vrtnico prosil bi v vesni,
naj cvetja mi šopek poda;
a veter ga vzame poredni,
do konca ga nese poljá.

Rad Tilko povesti bi prosil,
da vam bi jo pravil nocoj,
stotisoč pač v srcu jih -hrani,
kot zvezdic na nebu nebroy.

A skregana Tilka je z mano,
povesti mi več ne pove;
a jaz sem pozabil že davno,
ah, davno pozabil že vse . . .

Le tiho bodimo zdaj, bratci,
pa vetrec povest nam pove,
in kimale zvezde mu bodo,
oj, zvezde visoke, lepé . . .

— Jos. Vandot.